

se veseli v nebesih pri Mariji, katero je presrečno častil. Za pokojnikom žaluje blaga gospa udova in troje otrok. Bog naj tolaži, Bog poživi preblago rodbino Planinškovo!

Iz Oplotnice. (Občinska volitev.) Kakor ste v predzadnji številki Vašega lista naznanili, bila je dne 15. t. m. pri nas volitev novega občinskega odbora, katero je naš policaj na Svečnico pri cerkvi preklecal z opazko, da ni treba vsem k njej priti. Kako da se je ta opazka želela, videlo se je kmalu, ker so hodili od hiše do hiše agitirati v starih župnijah naše obširne občine razni možje. Zapovedovali so volilec v Božjah, Kovaskem vrhu in po Koblju, da morajo k volitvi priti. Ako ne pridejo, čudo morali pri davkih okoli 50.000 gl. za novo Čadramsko cerkev plačati, če župnik s svojimi možmi pri volitvi zmaga. Razumljivo je, da človek, ki nič ne bere in je že tudi pozabil, da nam rimski papeži in vsi višji pastirji ukazujejo, volitve se vdeležiti, da se bodo najboljši možje v občini v razne zastope izvolili, da tak človek v strahu pred velikimi plačili rad sede na limanice. Posebno se to zgodi, če ga k tistim prijazne besede, zganje in pivo nemškega Kunaj-a vabijo, kateri vsako mimo gredočo nemško dušo že s svojim nemškim napisom k sebi vabi. In res, prišlo je z visokega Pohorja vse črno volilcev. Ti so se najpoprej v nemški gostilni dobro okrepcali in mi domačini smo morali dolgo čez odločeno uro čakati, da se je volitev začela. Proti 10. uri pridejo naš mali g. župan Kunaj, ki so v srcu velik Nemeč. Ko se volitvena komisija sestavi, kateri je bil predsednikom izvoljen kandidat gosp. E. Hafenrichter, lastnik tukajšnje tovarne za stole, nagovori nas volilec, naš premogočni g. nadučitelj namreč in tudi orgljar namreč in nekelej sošolce našega preč. g. duh. svetovalca in župnika, namreč B. Malenšek, doma iz Studenca na Kranjskem namreč, ter razlaga v svoji osiveli modrosti namreč, da volitev obč. odbora je zelo važna reč namreč in da mora vsak tiste se vdeležiti, zato namreč, ker tu se ne gre za vero namreč in ne za narodnost namreč, ampak za naš žep namreč. Može bi bili, navdušeni vsled pijače, brez tega jecljanja svojo dolžnost storili, čeprav je g. govornik in očitni nasprotnik svojega župnika iz dna svojega srca govoril. Gosp. nadučitelju in njegovim tovarišem ni veliko nikjer za vero, drugače bi ne bili v odbor kandidirali moža tujca, kateri je že dve leti v Oplotnici in še ni bil nikoli v v farni cerkvi. Naši ljudje zato o njem pravijo, da je menda žid; in tega tujca so si postavili predsednikom volitvene komisije. (Konec prih.)

Iz Ormoža. (Učiteljsko društvo) Ormoškega okraja imelo je v tukajšnjem solskem posloju pod predstvom gosp. Antona Porekar dne 1. februarja svoj občni zbor. Med drugimi točkami vsporeda bila je jako zanimiva točka »črtice iz lanske deželne razstave v Inomostu«, katere nam je podal g. Franc Vabič. Nato se je volil novi odbor. V tega so izvoljeni gg.: Predsednikom Anton Porekar (Hum), podpredsednikom Franc Vabič (Runeč), tajnikom Avgustin Šabec (Hum), blagajnikom Adolf Rozina (Ormož), Odbornikom gg. Ivan Košar iz Velike Nedelje in Martin Salamun iz Sv. Miklavža. Preglednikom računov za leto 1894 gg. Franc Lichtenwallner iz Središča, Ernest Slanc iz Sv. Bolfanka in Simon Štrenkelj iz Središča.

Iz Pušenc pri Ormožu. (Bela žena) nam je tukaj po kratkej bolezn dne 2. februarja pobrala ženo kovača Trstenjaka, ki je bila uzorna, usmiljena, pobožna in poštena gospodinja in pridna mati, kakoršne bi dandanes potrebovala vsaka slovenska hiša. Bolehala je z roko več mesecev, a potem ozdravela; 28. januarja t. l. je bila na Humu pri večernicah, domov grede

se prehladila in ni več vstala. Skrbni in blagi njen mož je skrbel za vsestransko pomoč, a bilo je zastonj. Pri pogrebu v nedeljo 4. februarja se je videlo, kako je bila priljubljena, ne samo pri svojih sorodnikih, temveč daleč okrog. Mnogo bridkih solz jo je spremljalo v njeno novo posteljo, v grob. Naj počiva v miru!

Od Sv. Urbana blizu Ptuja. Redkokedaj se bere iz te fare kak dopis. Če se oziramo tukaj na tem prijaznem griču po milih Slovenskih goricah in po drugi daljavni širini, gotovo se nam srce v veselju topi. Pa vsako veselje se rado prej ali slej zgreni in tako se je tudi na tem griču zgodilo. Dne 4. februarja slišali smo nepričakovan glas s prižnice. Blagi, častiti gospod župnik Fr. Zmazek so nevtrudljivo delovali čez pol dvajset let v tej Sv. Urbanski fari za blagor dušni in telesni, za vse jim izročene ovčice. Vsako oko dobrega farana bilo je solzno in glasno je ihtelo ljudstvo, ko so po branju pastirskega lista izpregovorili te-le besede: »Zdaj pa še nekaj za slovo, dragi farani! Božja previdnost me kliče v drug vinograd Gospodov delovat. Izročam Vas tedaj zopet v Jezusove roke, iz katerih mi je bila ta fara in Vi izročeni. Priporočam Vas v varstvo farnega patrona, sv. Urbana. Molite za dobre dušne pastirje!« Oh kdo bi ne bil do srca ganjen, tako milega očeta zadnjič slišati? Koliko dobrega so storili v tej fari že v prvih letih, oskrbeli so nam blažilo za naše duše, namreč sv. misijon. Pozneje dali so preliti dva zvona. Trudili so se, da so povečali na obeh straneh našo cerkev. Dali so narediti nove stole in spovednico, koliko pa še drugih manjših stvari, katerih ne morem tukaj vseh naštet! Veliko pa so tudi pre naredili gospodarskih rečij. V čast in srečo štejte si vi, Sv. Benediski farani, ki dobite tako nevtrudljivega in dobrega očeta. Mi pa za njimi žalujemo ter v blagem spominu ohranimo. — Vam pa, častiti gospod župnik, želimo mnogo veselih in srečnih dni doživeti tam v novem vinogradu Gospodovem med svojimi izročeni ovčicami. Da bi se nekaj zopet vsi z Vami tamkaj pred Božjim prestolom sešli ter čast in hvalo peli tistemu, kateremu ste nas z zadnjimi besedami izročili! Hvaležen faran.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli naš cesar odpotuje te dni v francosko Riviero, kamor pride tudi svetla cesarica Elizabeta. — Danes se snide državni zbor, ki mora najprej rešiti državni proračun. Ne vemo še zdaj, ali bo razpravjal o občni volilni pravici, katero so večeraj delavci na različnih shodih zahtevali. Sploh so delavci v zadnjem času večkrat razgrajali kričaje: »Dajte nam kruha, ker lakote umiramo!« Teji ljudem brez dela in jela lahko rečeta slovenski in nemški kmet: »Čemu pa vsi tiščite v velika mesta, nam pa toliko primanjkuje pridnih hlapcev in dekel?«

Česko. V deželnem zboru sta dr. Rieger in grof Bukoy ostro govorila zoper Mladočehe, ker so ti zagovarjali društvo »Omladina«. Pravda zoper to društvo je končana in se je večeraj razglasila obsodba. — V Pragi bodo imeli zanaprej samo češke ulične napise.

Štajarsko. Deželni zbor je sklenil svoje zborovanje. Za nas Slovence se ni nič posebnega zgodilo, le to nas lahko zanima, da je bila sprejeta predloga dr. Starkla, naj se uvede na graški veliki realni poduk slovenskega jezika, ne samo za dijake, marveč tudi za uradnike in učitelje, da se pozneje med Slovenci morejo nastaviti. Torej nemška gospoda v Gradcu vendar

pripoznavajo, da med nami treba uradnikov, profesorjev in učiteljev, zmožnih slovenščine. To si dobro zapomnimo!

Koroško. O vrlim g. Gr. Einspielerju pišejo poljski, zlasti pa nemško-liberalni listi, da je dobil od »slavjanskega dobrodelnega društva« v Petrogradu mnogo denarja. Vse je grda laž in zlobno obrekovanje, ki utegne na najvišjem mestu vsem Slovincem škodovati. Prav g. Gr. Einspieler se je zadnje dni v deželnem zboru najbolj potegoval za usmiljene sestre v novi bolnišnici, pa liberalna večina se je odločila za protestantske diakone iz Berolina.

Kranjsko. Poslanec Šuklje se je odpovedal deželni poslanski listi, češ, da je bolan. — »Narodni dom« se bo brž letos začel zidati v Ljubljani. Daj Bog, da bode pri njegovem zgotavljanju prenehal domači prepir!

Primorsko. V Rim se je odpeljalo 150 božjepotnikov, da se poklonijo sv. očetu.

Dalmatinsko. V deželnem zboru so hrvaški poslanci izročili adresno ali pismo, v katerem želijo združenje Dalmacije s Hrvaško; toda zasedanje se je prej zaključilo, predno so o tem mogli obsirneje govoriti.

Hrvaško. Danes teden je bil sijajni pogreb dr. Račkega. Pred akademijo je govoril dr. Markovič in poviševal zasluge pokojnika, da je vse ljudstvo na glas jokalo. Večni spomin slavnemu možu!

Ogersko. Pretekli ponedeljek se je v državnem zboru začela obravnava o »civilnem zakonu«, ki bo gotovo dolgo časa trajala. Kakor je zdaj podoba, bode večina poslancev za vladno predlogo.

Vnanje države.

Rim. Zadujo nedeljo so sv. oče Leon XIII. imeli sv. mašo v cerkvi sv. Petra ter z zahvalno pesmijo sklenili slavnosti svoje škofovske petdesetletnice. Vernikov je bilo v cerkvi blizu 50.000. Cerkev sv. Joaluma, ki se je v spomin na to slavnost zidala, je zdaj dogotovljena.

Italijansko. Državni zbor se je sešel 20. t. m. Vse je radovedno, kake nove davke si je izmislilo Crispijevo ministerstvo in kedaj da misli odpraviti izjemno stanje na Siciliji in v Massi.

Francosko. Škofje in drugi katoliški možje pridno delajo na to, da bi se postave predelale v prid delavcem. — Bog ve, kedaj bodo anarhisti v tej državi mirovali? Večkrat na teden se sliši o kakem napadu z bombami.

Angleško. Tukaj so do sedaj imeli prekucuhli, anarhisti, varno gnezdo. Zdaj pa tudi Angležem postaja tesno zraven take družbe.

Nemško. Cesar Viljem II. je pretekli ponedeljek obiskal kneza Bismarcka. — Cesar ponuja hanoveranskemu prestolonasledniku brunšviški prestol, da bi nekoliko popravil staro krivico.

Rusko. Minister Giers gre zdraviti se na Italijansko. — Vlada je izdala ukaz, da sme kmet svoje posestvo le spet kmetu prodati. Občinski svet (mir) se sme prodati le z ministerskim dovoljenjem. S tem se hoče zabraniti, da judje in drugi oderuhi ne dobijo zemlje v svoje roke.

Rumunsko. Rusi se nad Rumuni jezé, da ti od l. 1887 vedno več vojnih ladij imajo v Črnem morju. — Nekaj posebnega je v tej državi to, da več kot sto konjskih častnikov štrajka, ker hočejo sleči vojaško suknjo.

Srbsko. Kralj je poklical za večeraj vse rezerviste k vojaškim vajam, ker se je vsak čas bati vstaje ali punta. Govori se, da bo stari Milau sam prevzel vladanje in potem b' gotovo tekla kri, kar nekateri radi-

kaleci želijo. Da bo kralj v večji zvezi z armado, ustanovil je kraljevo vojaško pisarno.

Turško. V Macedoniji so več bolgarskih sol zaprli. Tega so največ krivi tamošnji Srbi in Grki. Sploh v zadnjem času turški sultan ni posebno prijazen knjezevini Bolgarski; menda ga k temu hujska ruski strije.

Špansko. Ljudstvu se godi huda, in to vporabljajo republikanci, da hočejo imeti državo brez kralja. V sosedni Portugalski se je istotako bati vstaje.

Amerika. V severni Ameriki se je naredila zarota zoper katoličane. Naši rojaki snujejo tamkaj zavezo katoliških društev. — V Braziliji še so si vedno v laših vstaši in vladni vojaki.

Za poduk in kratek čas.

Milosrčnost.

(Po »Glasniku presv. Sreca Isusova«.)

Na kraju majhne vasice N. je stala leta 1886 bela hišica. Imela je visoko streho in mala okna, na katerih si videl majhne podolgate posodice z dišečimi cvetlicami, ki jih je bila zasadila pridna gospodinja. Sred majhnega dvorišča, ki je bilo krog hišice, je stal kostanj, a pod njim klopica. Za hišo je bila mala drvarnica. Poglej va-njo, in opazil boš tam-le v kotu plug in brano, tamkaj na tramu obešeno koso in motiko, a doli na tleh lopato in drugo delavsko orodje. Na desno od hišice je majhen kokošnjak. Nekateri kokoši se krepelijo v prahu, druge pijejo polagoma vodo, vzigovaje druga za drugo svoje glave kvišku.

Vse to ti kaže, da mora v tej hišici stanovati kak delavec. Ravno je v nedeljo predpoldne po božji službi. Iz domačega dimnika se vije gosti, črni dim; gospodinja pripravlja obed. Na klopi pod kostanjem sedi Marko. Mož je polnih in rumenih lic, bistrih, sokolovih očí, visoke rasti, širokih prsij, katere si je razkril, dasi je vlekel precej hladni pomladanski vetrič.

Toda zadolbel se je v misli in ni očutil hladnega vetra. Čelo mu je postalo mračno, oči kalne. Pa ima Marko tudi za kaj skrbeti. Zakaj, kakor ga z ene strani veseli, da ima v hišici razven žene še otročičev, ki so drug drugemu do ušes; tako ga z druge strani skrbi, kako bode vsakemu dal, kar mu gre, ker Marko je glava čeli hiši, in radi tega tudi njega vse najbolj tišči.

Razven tega se je revež zadolžil pri nekem trgovcu iz mesta, pol ure od tod, pa nima s čim plačati. Zasluzba je pičla, prodati nima kaj, a upnik neče čakati.

»Pojdite, oče, čakajo vas z obedom«, oglasi se mali Jožek.

Jožek je dovršil že šesto leto. To vam je pravo Markovo veselje. Če se Marko razjezi, a v jezi je hud, ne sme nikdo niti érhnti; takrat pošljejo majhnega Jožka, da on Marka pomiri in spravi v dobro voljo.

Marko prejme Jožka za ročico in molče ter nekako temnega obličja vstopi v hišo. Komaj stopita čez prag, priteče juna nasproti cela tolpa otrok, vsak drugače oblečen. Ta v hlačah, oni v srjačici, na eno nogo bos, a na drugi ima rudečo nogavico; tretji, najmanjši, ima v roki veliko žlico, s katero se grabi juha; vsi so vriskaje okrožili Marka. Najmanjši se mu obesí za hlače in ga vleče, a drugi si zraven pojó. Da ni Marko rekel: »Pojdite, dečica, v svojo sobo in jejte«, ne bi se ta četa tako lahko razišla. Sedaj pa so odskakali vsi, zadnji zopet najmanjši ter jo pobrisali iz sobe.

Po obedu je sedel Marko otožno s svojo ženo na priprostem lesenem stolu.

»Kaj misliš storiti?« vpraša ga žena.